

V.

**СЕЛО-ТО ВЪ ПОЖАРЪ.**

(Грабватъ Станкѣ).

Вече бѣше срѣдъ ноцъ; първы-тѣ петли пропѣхъ; врьскъ на безбройны жабы по близны-тѣ локвы смѣщаваше нощнѣ-тѣ тишинѣ, самъ тамъ ся чувахъ кучешкы лаянія; всичко изведнаждъ ся по утаи, нѣ пукъ отъ пушкѣ; коя ся чю далечъ вѣнъ отъ село-то, пакъ разбута кучешкѣ-тѣ тишинѣ: силно тѣ сега залахъ, страшно завыхъ, като че искахъ да разбудятъ ступаны-тѣ си. Нощь-та бѣше тъмна, като рогъ и тѣй ся виждаше страшна, като да прѣдвѣщаваше нѣщо си. Малко ся миѣна и изведнѣжъ втора пушка грѣмва около село-то, всичко ся събуди: всичко е на кракы и въ движеніе, нѣ само около себе си. Само едни кучета, като по безстрашны отъ ступаны-тѣ си, бѣгахъ насамъ, нататѣкъ изъ улици-тѣ и съ жално выеніе връщахъ ся пакъ назадъ. Черню, Стоенчевъ другаръ, драскаше на врата-та, той бѣгаше изъ егрека и грозно скымтеше, давно да събуди другаря си. Пукна третя пушка срѣдъ село. Стоенчо